

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001902 14 Кж 2
Бања Лука, 15.4.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М.Ћ., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Добоја и браниоца оптуженог, адвоката Д.П. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001902 13 К 2 од 01.11.2013. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Витомир Солдат и бранилац оптуженог, а у одсуству уредно обавјештеног оптуженог, донио је дана 15.4.2014. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца из Добоја, док се дјелимично уважава жалба браниоца оптуженог М.Ћ., те преиначава пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001902 13 К 2 од 01.11.2013. године, у одлуци о казни, тако да се оптужени, за кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, за које је оглашен кривим том пресудом, примјеном члана 38. тачка 2. и члана 39. став 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Српске, осуђује на казну затвора у трајању од 1 (једне) године.

У преосталом дијелу, првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001902 13 К 2 од 01.11.2013. године, оглашен је кривим оптужени М.Ћ., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) година и 6 (шест) мјесеци.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка и исти су пали на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Добоја и бранилац оптуженог, адвокат Д.П. из Д.

Окружни тужилац из Добоја је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем временском трајању.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или та пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Аргументима садржаним у образложењу жалбе, оспорава се правилност оцјене доказа, првенствено супростављених исказа малољетне оштећене и оптуженог, па слиједом тога, и ваљаност разлога датих у тој оцјени, док се, у оквиру приговора о повреди Кривичног закона, износи тврдња да, у опису радњи за које је оптужени оглашен кривим, а које су садржане у изреци побијане пресуде, нема битних елемената бића кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Одговор на жалбе није поднесен.

У сједници другостепеног вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству уредно обавијештеног оптуженог, републички тужилац је изложио и подржао жалбу окружног тужиоца из Добоја, те предложио да се жалба браниоца одбије, као неоснована. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога садржаних у истој, те је предложио да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, не може се довести у сумњу потпуност и правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да је оптужени починио кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, на начин како је то описано у изреци побијане пресуде.

Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа, управо на начин како то захтијева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и то оцјене сваког доказа оптужбе и одбране појединачно и у њиховој међусобној повезаности.

Вјеродостојност исказа малољетне оштећене, и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди за прихватање њеног исказа, не може се оспорити жалбеним приговорима, јер се из садржаја преслушаног тонског записа њеног исказа, сачињеног у Окружном суду у Добоју дана 27.12.2011. године, јасно уочава да је оштећена, користећи терминологију адекватну њеном узрасту (рођена 07.5.1997. године), доследано и увјерљиво описала начин, вријеме и околности у којима је оптужени, предузимао конкретне полне радње, ставио јој у руку свој полни орган, оборио оштећену на хаубу возила и легао преко ње, те ставио свој полни орган на полни орган оштећене, те је по њеном полном органу додиривао прстима и својим полным органом, и тиме угрозио њен полни интегритет.

Надаље, правилно је првостепени суд анализирао и оцијенио исказ малољетне оштећене, и довео га, са аспекта садржаја, у везу са исказима свједока Н.Б. (њене мајке), која је, критичне вечери, уочила видне трагове узнемирености кад своје кћерке након изласка из возила у којем је била са оптуженим, а који је, по њиховој молби, заједно са оштећеном одвезао неке рођаке са славе (рашчупана, устрептала), али и код оптуженог (сав ознојан, преблиједио), затим свједока С.Б. (оца оштећене), који су заједно пријавили критични догађај у ПС Д. Искази наведених свједока, правилно су оцијењени у повезаности са налазом клиничког психолога Љ.С., са аспекта постојања опште способности код оштећене за давање исказа, и у таквој оцјени није изостала и оцјена доказа одбране, исказа оптуженог (који негира извршење дјела) и свједока С.К. и Д.П., инспектора ПС Д., др М.Ш. - гинеколога, о чему су дати јасни и аргументовани разлози у побијаној пресуди, у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС. У таквој оцјени свих предложених и изведених доказа оптужбе и одбране, нема повреде одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, нити се правилност датих разлога за све одлучне чињенице може оспорити аргументима из жалбе браниоца оптуженог.

Надаље, из списка предмета произилази да записник о увиђају, у погледу локације мјеста извршења дјела, није рађен, па како такав записник није ни уврштен у доказни материјал, нити је на њему заснована побијана пресуда, нити је извршена ДНК анализа гађица оштећене (на вјештачење је достављена само њена хаљина), то су без основа приговори из жалбе браниоца оптуженог, којима се, кроз указивање на пропусте у истрази, у основи оспорава правилност утврђења одлучних чињеница на којима је заснован закључак о кривици оптуженог за почињено дјело.

Надаље, а супротно ставу изнесеном у жалби браниоца оптуженог, нема повреде Кривичног закона, када су радње оптуженог из изреке побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Наиме, законска дефиниција предметног кривичног дјела, обухвата сваки облик принуде на обљубу или неку другу полну радњу, тако да и само принудно додиривање примарних полних органа жртве или извршиоца, које је усмјерено на задовољење полног нагона, иако није дошло до било ког облика пенетрације, манифестује битне елементе бића предметног кривичног дјела.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о казни, налазећи да нису основани жалбени приговори тужиоца у прилог тврдњи о нужности изрицања веће казне затвора, док се жалбени приговори браниоца оптуженог, у овом сегменту побијања првостепене пресуде, прихватају, као основани.

Ово првенствено када се цијене све, правилно утврђене и образложене олакшавајуће околности (неосуђиваност и животна доб оптуженог, став законских заступника оштећене, околности извршења дјела), које, у својој укупности, и по оцјени овог суда, представљеју особито олакшавајуће околности. Када се све то доведе у везу са интензитетом нарушавања полног интегритета оштећене и мјером њеног понижавања приликом извршења дјела (додиривање примарних полних органа жртве и извршиоца, без било ког облика

пенетрације), по оцјени овог суда, оправдано је изрицање мање казне затвора од оне изречене првостепеном пресудом.

Ради тога је, дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог, преиначена првостепена пресуда и оптуженом, за кривично дјело за које је оглашен кривим том пресудом, изречена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, као потребна и довољна мјера казне са аспекта индивидуализације казне, али и опште сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС.

У погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, првостепена пресуда је остала неизмијењена.

Из наведених разлога и примјеном одредбе члана 328. став 1. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић